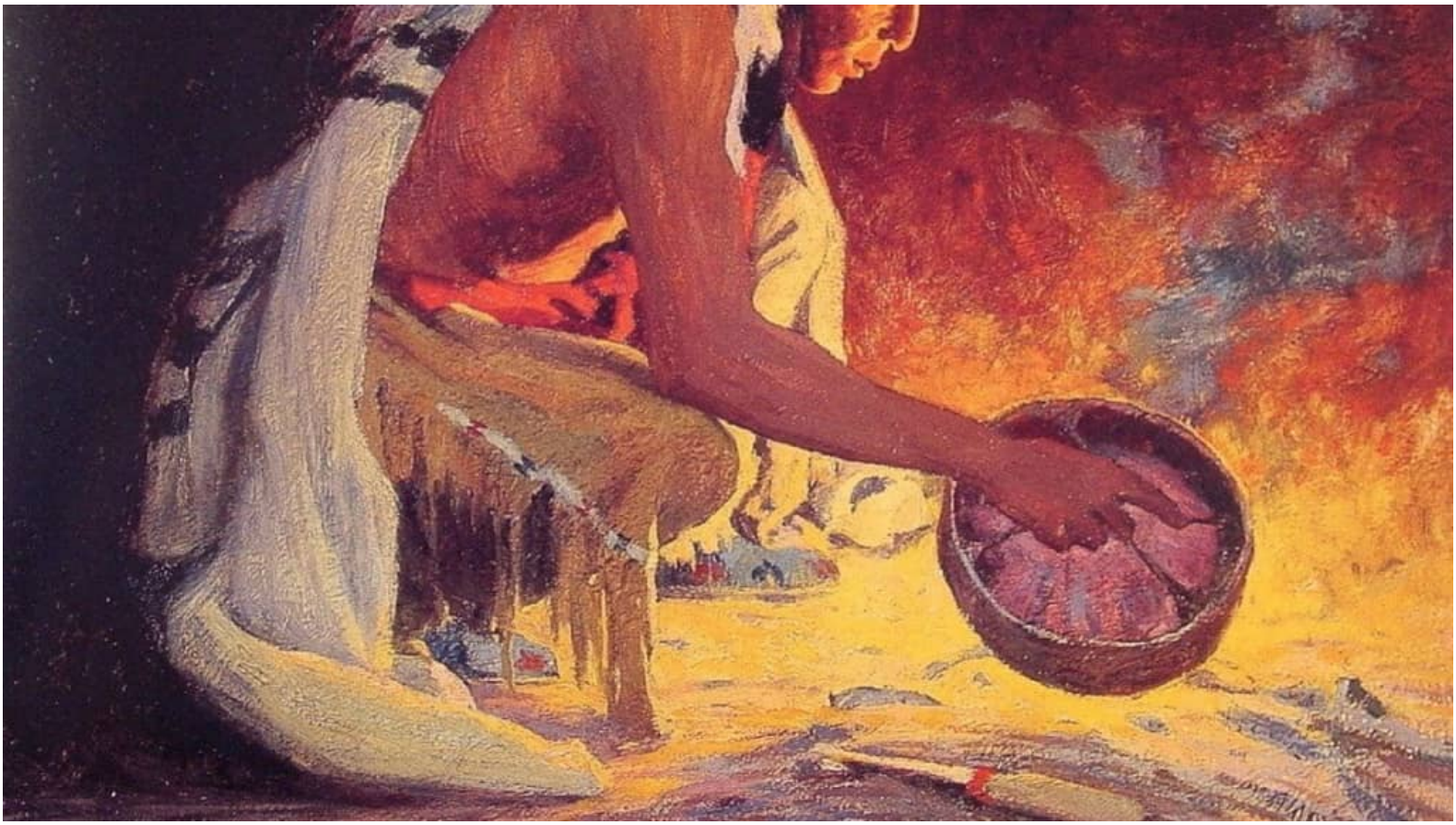

… Mees alustas lugu sellega, ta ütles, et väga ammu elasid tema esivanemad hoopis teistmoodi kui meie täna. Inimesi oli vähem ning loodusvarasid kasutasid nad säästlikumalt. Chaco kanjoni elanikud elasid maale ja loodusele palju lähemal.

Nad austasid iseennast. Nad austasid oma suhteid üksteisega ning austasid elemente, mis andsid neile elu. Sel ajal olid inimesed õnnelikud. Nad olid terved. Haigusi ei olnud ning inimesed elasid kõrge vanuseni, millest meil tänapäeval on raske isegi ettekujutust saada.

Ja siis juhtus midagi.

Kuigi tänapäeva vanemad (targad) ei ole alati ühel meelel selles, mis see „miski“ täpselt oli, on nende lugude tulemus sama. Maa inimesed hakkasid unustama, kes nad olid. Nad hakkasid unustama jõudu, mis peitus nende endi sees. Nad unustasid, kuidas kujutleda, kuidas luua, kuidas tervendada ja kuidas unistada. Nad unustasid oma suhte Ema Maaga endaga. Nad muutusid eksinuks, hirmunuks ja üksildaseks. Nad igatsesid sidet, mida nad teadsid võimalik olevat, kuid ei suutnud seda oma elus leida.

Oma üksilduses hakkasid nad ehitama masinaid väljapoole iseennast – masinaid, mis peegeldasid jõude, millest nad unistasid. Nad ehitasid masinaid, et tugevdada oma nägemist. Nad lõid seadmeid, et võimendada helisid, mida nad enam ei kuulnud, ning teisi masinaid, mis suutsid saata tervendust nende kehasse samamoodi, nagu nende kehad kunagi oskasid end ise tervendada.

Vanemad ütlevad, et see lugu, mis algas ammu, kestab tänaseni. Me oleme nende eksinud inimeste järeltulijad. Me oleme endiselt eksinud. Me igatseme endiselt sidet Maaga, üksteisega ja iseendaga. Lugu ei saa veel lõppeda, sest see räägib meist. Me kirjutame endiselt oma loo viimast peatükki.

Vanemad ütlevad, et me oleme jätkuvalt eksinud, hirmunud ja üksildased ning et me ehitame endiselt masinaid väljapoole iseend, mis matkivad jõude, mis meie sees magavad. Nad ütlevad, et me täidame oma maailma ja elu vidinate ja seadmetega seni, kuni saabub päev, mil me ärkame oma igatsuse-unest.

Sel päeval võtame me vastu oma jõu ja mõistame, et keeruline maailm, mille oleme enda ümber loonud, oli kogu aeg meie endi loodud – meenutamaks endale me sisemist väge, mille olime unustanud. Sel päeval ei vaja me enam masinaid.

Me muutume seesmiselt nii arenenuks, et meie elu tundub väljastpoolt vaatajatele lihtsam.

Muutume oma elus ise selleks, millega oleme end ümbritsenud. Kui me ärkame oma tõelisse, unistame uue unistuse …

— Gregg Braden, ‘Pure Human’

Tänutundes ja valguses,
HingeTee